

2.2. Narodowa strategia wojskowa

O roli i znaczeniu strategii dla bezpieczeństwa państwa świadczy fakt, że termin ten pojawił się niemal we wszystkich językach europejskich, znacznie przekraczając sferę języków łacińskich. Najogólniej można zdefiniować pierwotne znaczenie strategii jako sztukę kierowania armią, a konkretnie sztukę dowodzenia¹. Współcześnie trudno jest jednoznacznie zdefiniować pojęcie strategii² gdyż w toku dziejów już dawno zaczęła ona przekraczać tradycyjne wojskowo – militarne aspekty. Dlatego spotkać można dziś strategię bezpieczeństwa narodowego i międzynarodowego, strategię obronności, strategię militarną (wojskową) ale również strategię bezpieczeństwa w różnych dziedzinach jak strategię rozwoju gospodarki, polityki zagranicznej czy strategię w utrzymaniu bezpieczeństwa państwa³. Bezpieczeństwo państwa czyli bezpieczeństwo narodowe dotyczy zapewnienia jego integralności terytorialnej, suwerenności, swobody wyboru drogi politycznej oraz warunków rozwoju i dobrobytu⁴. Niezwykle ważne stają się inne parametry, które wpływają na strategię bezpieczeństwa państwa.

W strategicznych dokumentach bezpieczeństwa narodowego większości krajów znajdują się narodowe strategie militarne (wojskowe). Są one na ogół zbieżne z założeniami polityki międzynarodowej danego kraju w wymiarze politycznym oraz społecznym i ekonomicznym

Biorąc pod uwagę kryteria bezpieczeństwa oraz uwarunkowania międzynarodowe państwo polskie realizuje przyjętą strategię bezpieczeństwa, weryfikując na bieżąco jej poszczególne postanowienia. Strategia bezpieczeństwa RP ma na uwadze między innymi takie czynniki jak;

- a) zjawiska i procesy zachodzące w jej najbliższym położeniu geopolitycznym;
- b) pogarszanie się bezpieczeństwa w regionie Bliskiego i Środkowego Wschodu;
- c) dominującą rolę pozycji amerykańskiej w świecie;

¹ Zob. L. Everett Wheeler, *Stratagem and the Vocabulary of Military Trickery*, Leyde, Mnemosyne Supplement 108, 1988, s. 3.

² Współcześnie kategorię „strategia” stosuje się szeroko na gruncie wielu dziedzin życia społecznego. W zależności od sposobu podejścia, celu zdefiniowania oraz obszaru zastosowania strategia może oznaczać: 1) cel i sposób wykorzystania siły w działaniach politycznych 2) Poziom określenia celu i sposobu funkcjonowania organizacji 3) Poziom określenia celu i sposobu realizacji działania złożonego. Spośród trzech wskazanych definicji najbardziej odpowiednim użytecznym wydaje się opcja trzecia (patrz szerzej: *Wprowadzenie do strategii Bezpieczeństwa*, red., Brzozowski, M. Kozub, R. Niedźwiecki, Warszawa 2010, s. 55 – 56.

³ R. Niedźwiecki, *Wprowadzenie do strategii*, [w] *Wprowadzenie do strategii bezpieczeństwa*, red., A. Brzozowski, M. Kozub, R. Niedźwiecki, Warszawa 2010, s. 9 – 10.

⁴ J. Czaputowicz, *Kryteria bezpieczeństwa międzynarodowego państwa – aspekty teoretyczne* [w] *Kryteria bezpieczeństwa międzynarodowego państwa*, red. S. Dębski, B. Górka – Winter, Warszawa 2003, s. s. 13.

- d) aspiracje regionalne i globalne Federacji Rosyjskiej, szczególnie w wymiarze surowcowo – energetycznym;
- e) wzrost znaczenia bezpieczeństwa ekonomicznego;
- f) rosnącą rolę zagrożeń asymetrycznych;
- g) dysproporcje w rozwoju ekonomicznym poszczególnych części globu⁵.

Interesy narodowe wraz z celami strategicznymi RP w dziedzinie bezpieczeństwa są ujęte najbardziej dobitnie w strategiach bezpieczeństwa narodowego. W strategii bezpieczeństwa narodowego z roku 2007 można przeczytać, że

- a) Polska to suwerenny i demokratyczny kraj o znaczącym potencjale polityczno - wojskowym, ekonomicznym i demograficznym;
- b) celem Polski jest realizacja narodowych interesów oraz aspiracji społeczeństwa do pokojowej egzystencji w ustabilizowanym otoczeniu;
- c) celem jest również kreowanie odpowiednich warunków osiągania dobrobytu przez jej obywateli;
- a) współpraca w zakresie międzynarodowym⁶.

Przywołany dokument uwzględnia również sferę wojskową. Wskazano w nim, że celem nadrzędnym działań w obszarze bezpieczeństwa militarnego jest gotowość do obrony terytorium i niepodległości Polski oraz sojuszników, eliminacja zagrożeń o charakterze zbrojnym, a także przeciwdziałanie ewentualnym, niekorzystnym zmianom równowagi wojskowej w regionie. Polska buduje swoją politykę obronną w powiązaniu z zasadą solidarności i lojalności sojuszniczej. Gotowość przyścia z pomocą każdemu członkowi Sojuszu Północnoatlantyckiego wzmacnia potencjał odstraszenia zapewniający bezpieczeństwo państw członkowskich i NATO jako całości⁷.

Słusznie wskazano, że w dającej się przewidzieć perspektywie istnieje małe prawdopodobieństwo wybuchu konfliktu zbrojnego na dużą skalę. Bardziej prawdopodobne będą konflikty o charakterze regionalnym oraz lokalnym, w których Polska nie będzie bezpośrednio zaangażowana. Ich przebieg i skutki mogą stwarzać sytuacje kryzysowe, niosące groźbę rozszerzenia się i przerodzenia w wojnę. Dlatego Polska musi być gotowa do reagowania na kryzysy, które mogą wywołać konflikty wymagające realizacji zadań obronnych w świetle artykułu V Traktatu Waszyngtońskiego⁸.

⁵ Patrz szerzej, Strategia Bezpieczeństwa Narodowego, Warszawa 2007, s. 6 – 7.

⁶ Strategia Bezpieczeństwa Narodowego RP, Warszawa 2007, s. 4.

⁷ Ibidem, s. 14.

⁸ Ibidem, s. 14

POMOC W PISANIU PRAC MAGISTERSKICH I LICENCJACKICH

Nasz e-mail: prace@edutalent.pl

Nasz telefon: 534-020-558

Polska zdaje sobie sprawę, że jej udział w kolektywnej obronie zgodnie z artykułem V Traktatu Waszyngtońskiego oraz wspieranie polityki ONZ, NATO, UE w dziedzinie reagowania kryzysowego i w działaniach stabilizacyjnych, wiązać się będzie z potrzebą uwzględnienia w planowaniu strategicznym rozszerzonego spektrum zagrożeń, zwłaszcza o charakterze asymetrycznym, oraz nowego kontekstu technologicznego.